

Nedeľa po Zjavení

Text: 1. Jána 1, 1-4

Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli na vlastné oči, na čo sme pozerali a čoho sa nám dotýkali ruky, (o tom svedčíme, totiž) o Slove života. 2 A ten život sa zjavil, my sme (Ho) videli, svedčíme (o Ňom) a zvestujeme vám večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám. 3 Čo sme (teda) videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Naše spoločenstvo aby bolo s Otcom a s Jeho Synom Ježišom Kristom. 4 Toto vám píšeme, aby naša radosť bola úplná.

Milí bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Pred 65 rokmi bol prezidentom Československej republiky súdruh Antonín Zápotocký. Nedávno som narazil na jeho vianočný prejav z roku 1952. Bolo to zaujímavé čítanie. Časť z neho chcem prečítať.

Povedal: Ani legendárne Vianoce nezostávajú bezo zmeny. Miznú jasličky, ktoré boli pred tým neodmysliteľnou súčasťou vianočných sviatkov.

Malý Ježiško, ležiaci v chlieve na slame, vedľa teliatka a oslíka – to bol symbol starých Vianoc.

Prečo?

Mal pracujúcim pripomínať, že chudobní patria do chlieva. Keď sa tam mohol narodiť Ježiško, prečo by ste tam nemohli bývať aj vy? Tak hovorili k chudobným pracujúcim kapitalisti.

Avšak deti pracujúcich sa už dnes nerodia v chlieve. I Ježiško vyrástol, dospel, narástli mu fúzy a brada a stáva sa z neho Dedo Mráz. Nechodí už otrhaný, je pekne oblečený v baranici a v kožuchu. Dedo Mráz k nám prichádza z východu a na cestu mu žiaria hviezdy. Nielen Betlehemska, ale celá rada červených hviezd na našich banských šachtách, hutách, továrňach a stavbách. Tieto červené hviezdy hlásajú, že vaši otcovia a mamy splnili na svojich pracoviskách svoje úlohy štvrtého roku prvej Gottwaldovej päťročnice. Čím viac týchto žiarivých hviezdičiek, tým radostnejšie budú naše sviatky.

Preto dnes, k radostnému Vianočnému sviatku, sľúbme nášmu osloboditeľovi, priateľovi a učiteľovi súdruhovi Stalinovi a súdruhovi Gottwaldovi –my všetci – malí i veľkí, že budeme zo všetkých síl pracovať v školách, v závodoch a kanceláriách tak, aby úlohy vytýčené pre posledný rok Gottwaldovej päťročnice boli splnené. Toľko z príhovoru. Po 65. rokoch je jasné, že jasličky z Vianoc nevymizli. Naopak súdruh Zápotocký zmizol. Cirkev pokračuje aj po 40 rokoch socializmu. Teda komunizmus cirkev nezničil.

Ale na druhej strane si musíme uvedomiť aj iný fakt. Žijeme takmer 30 rokov už „v slobode a demokracii“ a po 2 sčítaní(2011) je na Slovensku menej kresťanov ako krátko po páde socializmu.

Nuž fakty nám napovedajú, že najväčším nepriateľom Kristovho učenia – kresťanstva nie sú ani komunisti ani iní politici, ani moderný sekularizmus, na ktorý sa dnes často odvolávame. Najväčším nepriateľom cirkvi sú samotní kresťania. Naša povrchnosť, vlažnosť, formalizmus a život v pokrytectve.

Dnešná nedeľa má názov aj nedeľa misie, uvedomujeme si, že to, že tu dnes v tomto kostole sedíme je len vďaka tomu, že v prvom storočí nášho letopočtu viacerí ľudia vzali vážne Ježišove slová: **Chodte... Budete mi svedkami...**

Vystúpili zo svojej komfortnej zóny a zdieľali svoje svedectvo o nádeji a radosti, ktorú v Kristovi našli. Svojim blízkym – deťom, manželkám, susedom, priateľom a dokonca i nepriateľom.

Ján vo svojom liste hovorí: O tom, čo sme videli a zažili, čoho sa nám ruky dotýkali o tom svedčíme. O SLOVE života, o večnom živote o SVETLE...

PREČO to robia? Čo je ich motiváciou?

Aby ste aj vy mali spoločenstvo s Bohom i s nami... ABY ste mohli prežívať rovnakú radosť. Radosť, ktorá sa nestratí ani vo chvíľach, keď prídu problémy, keď stratíme istoty, financie alebo zdravie. Aby ste mali radosť z Boha.

To, že tu dnes sedíme znamená, že Ján a jeho priatelia o tej radosť nielen rozprávali, oni ju skutočne aj prežívali. **Totíž len skutočná radosť a skutočná viera je nákazlivá a šíri sa ďalej.** Oni nezvestovali teóriu, ale svoju vieru, ktorú žili.

Keď ste v prítomnosti veriaceho radostného človeka, oveľa ľahšie sa verí. Máte aj vy tú skúsenosť.

Takým človekom máme byť aj my.

Pozrime sa preto sami na seba. **Ako je to s tou našou vierou, s našou radosťou, tým našim svetlom???**

Žiari z nášho života? Máme radosť s Boha? Tešíme sa z Neho???

Máme radosť, o ktorú sa môžeme podeli zo svojim deťmi, vnúčatami a priateľmi?

Boh posielá nás všetkých do misie. V Jeho cirkvi nie sú nezamestnaní. Misia to nie je nijaká komplikovaná teória, ani cestovanie na iný kontinent. **To je život vo viere, v radosť a potom zdieľanie tejto radosťi.**

Dnešnej cirkvi často chýba táto radostná viera.

Chceme si vytvoriť miesto, kde nám bude dobre a kde budeme oddelení od toho neveriaceho sveta, ktorý je hriešny a vôbec nám nerozumie.

Hovoríme síce o Božej milosti, ale sami ju popierame.

Hovoríme si: My sme tie deti svetla – oni vonku sú v tme. My máme vieru a poznanie, ale oni tam vonku ničomu nerozumejú. My sme tí verní – a oni sú hriešnici a bezbožníci.

Takéto uvažovanie nie je Kristovo. Takáto cirkev nie je Kristovou cirkvou. Vystupujeme navonok ako vlastníci milosti Božej, ale rozdáваме skôr odsúdenie.

Ľudia by pri návšteve zboru mali cítiť priateľstvo, prijatie, otvorené dvere i srdcia. Naopak, cítia mnohokrát iba posudzovanie, odsúdenie, ľahostajnosť a skúmavé pohľady.

Ján má iný postoj. Neznámym ľuďom - vlastne aj nám ľuďom z iného kontinentu, píše: **Čo sme teda videli a počuli, zvestujeme aj vám...**

To robíme, aby naša radosť bola úplná. **Bez toho, aby sme sa s vami o to nepodelili, nebude tá naša radosť dokonalá – úplná. Niečo jej bude chýbať.**

Milý brat, milá sestra, ak máš pocit, že tvojej radosťi z Boha stále niečo chýba, skús sa o ňu viac deliť. Amen!